

Številka: Up-624/21-15

Datum: 5. 12. 2022

SKLEP

Senat Ustavnega sodišča je v postopku za preizkus ustavne pritožbe, ki jo je vložila Franka Makovac, Republika Hrvaška, ki jo zastopa odvetniška družba Kozinc in partnerji, o. p., d. o. o., Ljubljana, na seji 5. decembra 2022

sklenil:

Ustavna pritožba zoper sodbo Višjega sodišča v Kopru št. PRp 46/2021 z dne 15. 4. 2021 v zvezi s sodbo Okrajnega sodišča v Kopru št. ZSV 141/2019-1712 z dne 10. 4. 2019 in s plačilnim nalogom Postaje pomorske policije Koper št. 115620303 z dne 25. 3. 2018 se zavrže.

Obrazložitev

A.

1. Postaja pomorske policije Koper (v nadaljevanju prekrškovni organ) je s plačilnim nalogom št. 115620303 z dne 25. 3. 2018 pritožnico spoznala za odgovorno storitve prekrška po prvem odstavku 145. člena Zakona o tujcih (Uradni list RS, št. 9/21 – uradno prečiščeno besedilo, 95/21 – popr., 17/22 in 105/22 – v nadaljevanju ZTuj-2)¹ zaradi kršitve 12. člena ZTuj-2² in ji izrekla globo v višini 500,00 EUR.³ Zoper plačilni nalog je zagovornik pritožnice vložil zahtevo za sodno varstvo, ki jo je Okrajno sodišče v Kopru zavrnilo s sodbo št. ZSV 141/2019-1712 z dne 10. 4. 2019.⁴ Na podlagi odločbe Ustavnega sodišča št. Up-991/17, U-I-304/20 je zagovornik pritožnice zoper sodbo Okrajnega sodišča v Kopru z dne 10. 4. 2019 vložil pritožbo, ki jo je Višje sodišče zavrnilo s sodbo št. PRp 46/2021 z dne 15. 4. 2021. Zoper navedene akte pritožnica vlaga ustavno pritožbo.

2. Višje sodišče je v celoti pritrdilo stališčem Okrajnega sodišča. Zavrnilo je pritožbeni očitek pritožnice, da ni imela možnosti seznanitve z obremenilnimi dokazi, in med drugim pojasnilo,⁵ da so bili hkrati z opisom dejanja v plačilnem nalogu navedeni tudi dokazi, ki si jih je pritožnica imela možnost ogledati in glede katerih bi lahko konkretno napadla ugotovitve prekrškovnega organa.

3. Višje sodišče je zavrnilo očitek pritožnice, da postopek ugotavljanja njene identitete ni potekal pravilno.⁶ Ocenilo je, da je bila njena identiteta pravilno ugotovljena na podlagi 41. člena Zakona o nalogah in pooblastilih policije (Uradni list RS, št. 15/13, 23/15 – popr., 10/17 in 47/19 – ZNPPol), saj naj bi pritožnica z odplutjem s kraja prekrška sama preprečila identifikacijo na podlagi njenih osebnih dokumentov. Prekrškovni organ naj bi tako moral identiteto pritožnice ugotavljati na druge načine, pritožnica pa naj bi bila tudi osebno prepoznana. Po oceni Višjega sodišča je pritožnica imela možnost, da vpogleda v videoposnetek in konkretno navede, da je na posnetku ni. Vendar naj bi v zahtevi za sodno varstvo zgolj pavšalno izrazila dvom, ali je res bila na plovilu, čeprav naj bi priznala, da je bila tistega dne na morju. V opisani procesni situaciji zato sodišču prve stopnje naj ne bi bilo treba dopolniti dokaznega postopka ter zaslišati pritožnice in pomorskega policista niti ponovno izvajati drugih dokazov (videoposnetek), saj naj pritožnica s pavšalnimi navedbami

v zahtevi za sodno varstvo ne bi vzbudila dvoma o pravilnosti ugotovljenega dejanskega stanja.

4. Višje sodišče je zavrnilo tudi očitke pritožnice v obsegu, v katerem jih je bilo mogoče oceniti kot zatrjevanje dejanske⁷ in pravne zmot⁸. Najprej je pojasnilo, da je bilo v postopku ugotovljeno, da je pritožnica 25. 3. 2018 ob 7.35 kot član posadke s plovilom 373-UM v spremstvu plovila hrvaške policije na lokaciji 45*30,610 severno in 13*31,860 vzhodno po predhodnem vplutju v akvatorij Republike Slovenije pričela dvigovati ribiške mreže, ne da bi po prestopu pomorske meje med Republiko Hrvaško in Republiko Slovenijo po najkrajši poti vplula na mejni prehod za mednarodni pomorski promet v Kopru ali Piranu in opravila mejno kontrolo. Po ugotovitvah Višjega sodišča je pritožnica v zahtevi za sodno varstvo navajala, da je bila v dejanski zmoti in da zato ni ravnala naklepno. To naj bi v konkretni zadevi pomenilo, da je bila zmotno prepričana, da ne lovi v slovenskem akvatoriju, torej na lokaciji 45*30,610 severno in 13*31,860 vzhodno, ampak nekje drugje. Takih trditev pritožnica po oceni Višjega sodišča naj ne bi postavila. Višje sodišče pojasni, da je prvostopenjsko sodišče ugotovilo, da je bila pritožnica na plovilu, opremljenem z ustreznimi napravami za ugotavljanje položaja plovila na morju, in da je na tem območju izvajala ribolov že več let, kar naj bi utemeljevalo sklepanje, da je torej vedela, kje konkretno je. To pa naj bi tudi po presoji Višjega sodišča utemeljevalo oceno, da prvostopenjsko sodišče ni kršilo postopka, ker dokaznega postopka ni dopolnjevalo v tej smeri, saj tudi za pritožnico naj ne bi bil sporen njen konkretni položaj v trenutku, ko se ji je približalo plovilo prekrškovnega organa Republike Slovenije. Prav tako naj bi tudi sama navajala, da je bila seznanjena z določitvijo meje na morju na podlagi arbitražne odločbe. Nadalje je Višje sodišče pojasnilo, da mora biti pravna zmot^a po 31. členu Kazenskega zakonika (Uradni list RS, št. 50/12 – uradno prečiščeno besedilo, 6/16 – popr., 54/15, 38/16, 27/17, 23/20, 91/20, 95/21 in 186/21 – v nadaljevanju KZ-1) v zvezi z 8. členom ZP-1 opravičljiva, kar naj bi pomenilo, da storilec, ki iz upravičenih razlogov ni vedel, da je to dejanje v nasprotju s pravom, ni kriv. Menilo je, da ni upravičenih razlogov iz prvega odstavka 31. člena KZ-1, če storilec ni vedel za pravna pravila, s katerimi bi se lahko seznanil pod enakimi pogoji kot drugi v njegovem širšem okolju ali ki bi jih moral poznati glede na svoje delo, vlogo ali siceršnji položaj. Po oceni Višjega sodišča naj bi pritožnica sama navajala, da je bila seznanjena z določitvijo meje na morju, na spornem območju je izvajala gospodarsko dejavnost in naj bi torej razmejitev na morju poznala. Dejstvo, da jo je spremljala hrvaška policija in da so ji hrvaški organi zagotavljali, da lahko lovi kot dotlej, pa naj ne bi bilo opravičljiv razlog za zmoto pritožnice. Prav nasprotno, spremstvo plovila hrvaške policije z namenom varovanja, ob splošno znanih dogajanjih v zvezi z določitvijo meje, naj bi kazalo na to, da se je pritožnica zavedala, da je vplula v akvatorij Republike Slovenije in bi zato morala opraviti mejno kontrolo, in da torej ni bila v nobeni zmoti. Po mnenju Višjega sodišča pritožnica z vztrajanjem pri svoji »nevednosti« ob povedanem naj ne bi vzbudila dvoma o ugotovitvah prekrškovnega organa, njene navedbe pa tudi naj ne bi bile takšne narave, da bi, če bi se izkazale za resnične, utemeljile opravičljivo zmoto. Zato prvostopenjsko sodišče naj ne bi kršilo določb postopka, ker pritožnice ni zaslišalo oziroma dokaznega postopka ni dopolnilo.

5. Pritožnica zatrjuje kršitve pravic iz 22. člena, prvega odstavka 23. člena, 25., 29. in 62. člena Ustave, 6. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Uradni list RS, št. 33/94, MP, št. 7/94 – EKČP) in 14. člena Mednarodnega pakta o državljanskih in političnih pravicah (Uradni list SFRJ, št. 7/71, in Uradni list RS, št. 35/92, MP, št. 9/92 – MPDPP). Pri utemeljevanju zatrjevanih kršitev se pritožnica sklicuje tudi na sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju ESČP)⁹ in ustavnosodno presojo Ustavnega sodišča.¹⁰

6. Pritožnica poudarja, da so izpolnjeni pogoji za dovoljenost ustavne pritožbe v zadevi prekrška, saj naj bi bile zatrjevane kršitve človekovih pravic podane, izpodbijana odločitev pa naj bi imela zanj hude posledice. Zaradi zavrnitve pritožbe naj bi bila dolžna plačati globo v višini 500,00 EUR ter stroška sodne takse v višini 50,00 EUR in 75,00 EUR,

kar naj bi zanjo pomenilo visok znesek in posledično tudi hude finančne posledice. Pritožnica meni, da je v njeni zadevi prekrška izpolnjen tudi pogoj iz tretjega odstavka 55.a člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo, 109/12, 23/20 in 92/21 – v nadaljevanju ZUstS), saj naj bi šlo za odločitev o pomembnem ustavnopravnem vprašanju, ki presega pomen konkretne zadeve. Sodišče naj bi v zadevi prekrška odločilo brez glavne obravnave in pritožnici posledično naj ne bi omogočilo, da se izjavi do procesnega gradiva, izvaja dokaze v svojo korist in se sooči z obremenilnimi pričami. Ustavnemu sodišču pritožnica predlaga, naj ji zagotovi enako varstvo pravic s tem, da ustavno pritožbo sprejme v obravnavo in izpodbijane akte razveljavi.

7. Pritožnica med drugim trdi, da je njena osebna prepoznava in s tem ugotavljanje njene identitete temeljilo na izjavi uradne osebe, ki je plačilni nalog izdala, ne da bi preverila osebne podatke oziroma dokumente pritožnice. V zahtevi za sodno varstvo naj bi pritožnica zato predlagala, naj sodišče zasliši slovenskega in hrvaškega policista, druge ribiče in njo, saj naj bi se očitani prekršek kot nedovoljen vstop po morju v Republiko Slovenijo očitati osebi, katere istovetnost naj ne bi bila ugotovljena v skladu s predpisi. Prvostopenjsko sodišče naj bi sodbo izdalo brez glavne obravnave, drugostopenjsko sodišče pa te kršitve naj ne bi saniralo. Pritožnici tako naj ne bi bilo omogočeno, da bi izpodbijala verodostojnost zanjo obremenilnih prič in drugih obremenilnih dokazov ter da bi izvajala dokaze v svojo korist, kar naj bi vodilo tudi do napačne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja. Pritožnica navaja, da se je šele s prvostopenjsko sodbo prvič seznanila z načinom in dokazi, na podlagi katerih je bila ugotovljena njena identiteta – šlo naj bi za vpogled v uradne evidence in druge zbirke podatkov ter prepoznavo iz drugih postopkov in javnih občil, o čemer naj bi bil po navedbah sodišča sestavljen uradni zaznamek, s katerim pritožnica naj ne bi bila seznanjena. Prav tako naj ne bi bilo jasno, v katere uradne evidence in zbirke podatkov sta sodišče in prekrškovni organ vpogledala, ter naj ne bi bilo opredeljeno, katera so upoštevna javna občila. Tudi zapis v prvostopenjski sodbi, da je bila pritožnica ob vročitvi plačilnega naloga seznanjena s kratkim opisom dejstev in dokazov, naj ne bi bil točen. Odločitev sodišč glede njene prepoznave oziroma ugotovitve njene identitete naj bi tako temeljila na dokazih, glede katerih pritožnici naj ne bi bila dana možnost izjave. Nadalje pritožnica trdi, da je bila ocena sodišč glede obstoja njenega naklepa neprimerna oziroma neustrezna. Narejena naj bi bila zgolj na podlagi listinskih dokazov, in to kljub temu, da naj bi pritožnica ves čas opozarjala, da je bila prepričana o svojem pravilnem ravnanju. Navedeno naj bi sodišču postavljalo zahtevo, naj pritožnico na glavni obravnavi zasliši ter se seznaniti z njeno platjo zgodbe, z njenimi miselnimi procesi, med drugim o tem, o čem je bila pritožnica prepričana. Brez tega sodišči naj ne bi mogli zaključiti, da je pritožnica ravnala aktivno in naklepno ter da je za storitev prekrška odgovorna. Ugotovitev sodišč o tem, da je pritožnica ravnala naklepno in aktivno, naj tudi ne bi imela podlage v opisu dejanskega stanja, ki ga je podal prekrškovni organ, saj naj bi iz slednjega izhajalo, da je bila pritožnica na plovilu le kot član posadke. Vendar tudi njena aktivna vloga kot člana posadke naj ne bi bila konkretizirana.

8. V postopku preizkusa ustavne pritožbe je Ustavno sodišče vpogledalo v spis prekrškovnega organa št. 2602-25/2018 in v listine, ki mu jih je iz spisa št. ZSV 141/2019 poslalo Okrajno sodišče v Kopru.

B. – I.

9. Ustavno sodišče je v ustavnih pritožbah v zadevah prekrškov, ki jih vlagajo ribiči iz Republike Hrvaške, poleg primera pritožnice soočeno še z več kot 630 primeri takšnih ustavnih pritožb, ki so v bistvenem primerljive z ustavno pritožbo pritožnice. Zato se je odločilo, da svojo prvo odločitev v zadevi, v kateri je šlo za prekršek po ZTuj-2, obrazloži in s tem ponovno opozori, kakšna so stališča Ustavnega sodišča o tem, kateri pogoji morajo biti izpolnjeni za sprejem ustavne pritožbe v zadevi prekrška v obravnavo.

B. – II.

10. Pritožnica najprej trdi, da so zatrjevane kršitve človekovih pravic podane, izpodbijani akti pa naj bi imeli zanjo hude posledice. Zaradi zavrnitve pritožbe naj bi bila dolžna plačati globo v višini 500,00 EUR ter stroška sodne takse v višini 50,00 EUR in 75,00 EUR, kar naj bi za pritožnico pomenilo visok znesek in posledično tudi hude finančne posledice. Po prvem odstavku 55.a člena ZUstS ustavna pritožba ni dovoljena, če ne gre za kršitev človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, ki bi imela hujše posledice. Šteje se, da ne gre za kršitev človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, ki bi imela hujše posledice za pritožnika, kadar gre za posamične akte, izdane v zadevah prekrškov (četrti alineja drugega odstavka 55.a člena ZUstS). Z navedeno trditvijo pritožnica ne more izpodbiti zakonske domneve o neobstoju hujših posledic iz prvega in drugega odstavka 55.a člena ZUstS.

11. Ustavno sodišče v posebno utemeljenih primerih izjemoma odloča o ustavni pritožbi zoper posamične akte tudi v zadevah prekrškov. Za posebej utemeljen primer po tretjem odstavku 55.a člena ZUstS gre, če gre za odločitev o pomembnem ustavnopravnem vprašanju, ki presega pomen konkretne zadeve. Pritožnica trdi, da gre v njeni zadevi prekrška za posebno utemeljen primer. Zato je moralo Ustavno sodišče oceniti, ali je izpolnjen pogoj iz tretjega odstavka 55.a člena ZUstS za sprejem ustavne pritožbe v obravnavo.

12. Pritožnica med drugim trdi, da v postopku o prekršku ni imela možnosti, da bi jo sodišče na glavni obravnavi zaslišalo in ji na ta način omogočilo, da bi se izjavila o vsebini uradnega zaznamka o vpogledu v uradne evidence in druge zbirke podatkov ter prepoznavo pritožnice iz drugih postopkov in javnih občil, na podlagi katerega naj bi sodišče, poleg osebne prepoznave s strani slovenskega pomorskega policista, sklepalo o identiteti pritožnice kot storilke očitane prekrška. Trdi tudi, da ji sodišče kljub dejstvu, da večina dokazov v postopku s plačilnim nalogom ni bila pridobljena po objektivni metodi, temveč na podlagi osebnih zaznav uradne osebe oziroma vpogleda uradne osebe v prej navedene uradne evidence oziroma zbirke podatkov, ni omogočilo izvedbe razbremenilnih dokazov, soočenja z zanjo obremenilnimi pričami in tega, da bi se seznanila z obremenilnimi listinskimi dokazi. Prav tako pritožnica naj ne bi imela možnosti, da predstavi svoj pogled glede odgovornosti za očitani prekršek. Iz teh navedb izhaja, da pritožnica zatrjuje kršitve pravic iz 22. člena ter druge in tretje alineje 29. člena Ustave.

13. Ustavno sodišče se je do pomembnih ustavnopravnih vprašanj, kot jih izpostavlja pritožnica, že opredelilo. V primerih, ki so navedeni v nadaljevanju, je izpodbijane sodbe zaradi ugotovljenih kršitev človekovih pravic razveljavilo in jih vrnilo sodiščem v novo odločanje. V zadevi pritožnice je sicer soočeno s situacijo, ko je bilo v postopku o prekršku že mogoče vložiti tudi pritožbo kot redno pravno sredstvo, o kateri je po vsebini odločilo tudi Višje sodišče. Taka procesna situacija na drugačno odločitev o tem, ali je pogoj iz tretjega odstavka 55.a člena ZUstS v zadevi pritožnice izpolnjen, ne more vplivati.

14. Do vprašanja, kdaj mora sodišče kršitelju v postopku o prekršku omogočiti, da se seznanja s procesnim gradivom in se o njem izjavi, se je Ustavno sodišče med drugim opredelilo v odločbah št. Up-319/10, U-I-63/10 z dne 20. 1. 2011 (Uradni list RS, št. 10/11), št. Up-965/11, št. Up-497/14 z dne 24. 11. 2016 (Uradni list RS, št. 79/16, in OdlUS XXI, 36) in v zadnji odločbi št. Up-578/16 z dne 20. 4. 2017 (Uradni list RS, št. 24/17).

15. Tudi do vprašanja, kdaj mora biti kršitelju v prekrškovnem postopku zagotovljena pravica do sojenja v navzočnosti oziroma pravica, da sodišču ustno predstavi svoje razloge in se neposredno sooči z avtorji obremenilnih izjav, se je Ustavno sodišče že opredelilo. To je storilo med drugim v odločbah št. Up-187/13 z dne 7. 10. 2015 (Uradni list RS, št. 80/15), št. Up-718/13 z dne 7. 10. 2015 (Uradni list RS, št. 80/15, in OdlUS XXI, 17)

in v zadnji odločbi št. Up-854/14 z dne 20. 4. 2017 (Uradni list RS, št. 24/17, in OdlUS XXII, 21).

16. V odločbah št. Up-578/16 in št. Up-854/14 je Ustavno sodišče navedlo, da je ustavni pritožbi v zadevah prekrškov izjemoma sprejelo v obravnavo, da bi ponovno zagotovilo spoštovanje svojih odločb in ustavnih pravic obdolžencev v prekrškovnem postopku. Pri tem je poudarilo, da to ne pomeni, da bo Ustavno sodišče tudi v prihodnje obravnavalo prav vsako ustavno pritožbo, ki bi utemeljeno opozarjala na nespoštovanje ustavnosodnih precedensov na področju varstva človekovih pravic v prekrškovnih postopkih, in da ni naloga Ustavnega sodišča, da vedno znova opozarja na pomen obvezujočnosti svojih odločb in sodb ESČP.¹¹ Da bi Ustavno sodišče zagotovilo spoštovanje 22. člena Ustave in s tem enako varstvo pravic vseh tistih pritožnikov, ki so ustavne pritožbe v zadevah prekrškov, v katerih gre za pomembna ustavnopravna vprašanja, do katerih se je Ustavno sodišče že opredelilo, vložili do dne, ko je Ustavno sodišče odločalo o zgoraj navedenih zadevah, to je do 20. 4. 2017 (pa do takrat še niso bile rešene), je o navedenih zadevah meritorno odločilo z odločbo senata Ustavnega sodišča.

17. Ustavno sodišče o vseh drugih ustavnih pritožbah v zadevah prekrškov, ki so bile vložene po 20. 4. 2017 in v katerih je šlo za pomembna ustavnopravna vprašanja, do katerih se je Ustavno sodišče opredelilo že v več svojih predhodnih odločbah, v katerih je ugotovilo zatrevane kršitve človekovih pravic, ni več odločalo meritorno (po vsebini), temveč jih je iz razloga, ker ne gre za precedenčno ustavnopravno vprašanje, zavrglo. Tak je tudi primer pritožnice.

18. Ob upoštevanju stališč iz odločb Ustavnega sodišča, navedenih v 14. in 15. točki obrazložitve tega sklepa, v katerih je Ustavno sodišče ugotovilo kršitev človekovih pravic v zadevah prekrška, bi ob predpostavki, da so očitki pritožnice, kot so opredeljeni v 12. točki obrazložitve tega sklepa, utemeljeni, lahko šlo za kršitev pravic pritožnice iz 22. člena ter iz druge in tretje alineje 29. člena Ustave. Vendar ob upoštevanju navedenega v predhodnih točkah obrazložitve tega sklepa,¹² za precedenčno ustavnopravno vprašanje nedvomno (več) ne gre, ker se je do teh vprašanj Ustavno sodišče opredelilo že v več svojih predhodno navedenih odločbah.

19. Iz navedenih razlogov je senat Ustavnega sodišča ustavno pritožbo zavrgel, ker ni dovoljena, pogoji za izjemno obravnavo pa niso izpolnjeni.

C.

20. Senat Ustavnega sodišča je sprejel ta sklep na podlagi tretje alineje prvega odstavka 55.b člena v zvezi s četrto alinejo drugega odstavka 55.a člena ZUstS ter prve alineje tretjega odstavka 46. člena Poslovnika Ustavnega sodišča (Uradni list RS, št. 86/07, 54/10, 56/11, 70/17 in 35/20) v sestavi: predsednik senata Dr. Dr. Klemen Jaklič (Oxford ZK, Harvard ZDA) ter člana Marko Šorli in dr. Katja Šugman Stubbs. Sklep je sprejel soglasno.

Dr. Dr. Klemen Jaklič
(Oxford ZK, Harvard ZDA)
predsednik senata

---

¹ Prvi odstavek 145. člena ZTuj-2 se glasi: »Z globo od 800 do 1.200 eurov se kaznuje za prekršek tujec, ki: 1. je nedovoljeno vstopil v Republiko Slovenijo (12. člen tega zakona); 2. nima vizuma ali mu je vizum prenehal (druga alineja 60. člena tega zakona); 3. nima dovoljenja za prebivanje v Republikli Sloveniji ali mu je dovoljenje prenehalo (tretja alineja 60. člena tega zakona); 4. mu je potekel čas, ko lahko na podlagi zakona, Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 ali mednarodne pogodbe prebiva v Republikli Sloveniji (četrti alineja 60. člena tega zakona); 5. prebiva v Republikli Sloveniji v nasprotju z vstopnim naslovom (peta alineja 60. člena tega zakona).«

- ² Člen 12 ZTuj-2 (nedovoljen vstop v Republiko Slovenijo se glasi: »Za nedovoljen vstop tujca v Republiko Slovenijo se šteje, če: – se izogne mejni kontroli na mejnem prehodu, ko ta obratuje; – se izogne mejni kontroli izven območja mejnega prehoda ali na mejnem prehodu, ko ta ne obratuje; – pri vstopu v Republiko Slovenijo uporabi tuje, ponarejene ali kako drugače spremenjene potne in druge listine, ki so potrebne za vstop, ali organom mejne kontrole navede lažne podatke ali namenoma zamolči podatke o spremenjenem osebnem imenu oziroma izdani novi listini v času razpisanega veljavnega ukrepa v Schengenskem informacijskem sistemu ali nacionalnih evidencah; – vstopi v Republiko Slovenijo na notranji meji v nasprotju s 7. in 8. členom tega zakona; – vstopi v Republiko Slovenijo na notranji meji, čeprav še ni potekel čas, za katerega mu je prepovedan vstop v državo.«
- ³ Očitek pritožnici v postopku o prekršku je bil, »da je 25. 3. 2018 ob 7.35 uri kršila 12. člen ZTuj-2 in nedovoljeno vstopila v Republiko Slovenijo, saj naj bi s plovilom z oznako 373-UM, na lokaciji 45°30,610 severno in 13°31,860 vzhodno vplula v morje Republike Slovenije in pričela z dvigovanjem ribiških mrež, ne da bi po prestopu pomorske meje med Republiko Slovenijo in Republiko Hrvaško po najkrajši poti vplula na mejni prehod za mednarodni morski promet v Kopru ali Piranu in opravila mejno kontrolo, ki jo je pred izvajanjem kakršnihkoli aktivnosti na morju Republike Slovenije dolžna opraviti v skladu z določbo 5. člena Zakonika o schengenskih mejah.«
- ⁴ Navedena akta je pritožnica izpodbijala že z ustavno pritožbo št. Up-891/19. Ustavno sodišče je z odločbo št. Up-991/17, U-I-304/20 z dne 17. 12. 2020 (Uradni list RS, št. 5/21, in OdlUS XXV, 27) med drugim odločilo, da je zoper odločitev sodišča o zahtevi za sodno varstvo, zoper katero pritožba ni bila dovoljena in je bila zoper odločitev pravočasno vložena ustavna pritožba s predlogom za izjemno obravnavo sicer nedovoljene ustavne pritožbe, o kateri Ustavno sodišče do dneva objave te odločbe v Uradnem listu Republike Slovenije še ni odločilo, dovoljena pritožba iz drugega odstavka 66. člena Zakona o prekrških (Uradni list RS, št. 29/11 – uradno prečiščeno besedilo, 21/13, 111/13 in 32/16 – v nadaljevanju ZP-1), ki jo lahko vlagatelj ustavne pritožbe vloži v roku 45 dni po objavi te odločbe v Uradnem listu Republike Slovenije. Ker v skladu z navedenim pravna sredstva zoper izpodbijano sodbo niso bila izčrpana, je Ustavno sodišče ustavno pritožbo s sklepom št. Up-891/19 z dne 18. 1. 2021 zavrglo.
- ⁵ Glej 7. točko obrazložitve sodbe Višjega sodišča ter 4. in 8. točko obrazložitve sodbe Okrajnega sodišča.
- ⁶ Glej 8. točko obrazložitve sodbe Višjega sodišča in 4. točko obrazložitve sodbe Okrajnega sodišča.
- ⁷ Glej 9. točko obrazložitve sodbe Višjega sodišča ter 6. in 7. točko obrazložitve sodbe Okrajnega sodišča.
- ⁸ Glej 10. točko obrazložitve sodbe Višjega sodišča in 7. točko obrazložitve sodbe Okrajnega sodišča.
- ⁹ Pritožnica se med drugim sklicuje na sodbe ESČP v zadevah *Engel in drugi proti Nizozemski* z dne 8. 6. 1976, *Adolf proti Avstriji* z dne 26. 3. 1982, *Dory proti Švedski* z dne 12. 11. 2002, *Jussila proti Finski* z dne 23. 11. 2006 in *Flisar proti Sloveniji* z dne 29. 9. 2011.
- ¹⁰ Pritožnica se med drugim sklicuje na odločbe Ustavnega sodišča št. Up-120/97 z dne 18. 3. 1999 (Uradni list RS, št. 31/99, in OdlUS VIII, 126), št. Up-762/03 z dne 7. 4. 2005 (Uradni list RS, št. 46/05, in OdlUS XIV, 39), št. Up-1062/05 z dne 15. 3. 2007 (Uradni list RS, št. 31/07, in OdlUS XVI, 47), št. Up-1293/10 z dne 21. 6. 2012 (Uradni list RS, št. 52/12) in št. Up-965/11 z dne 9. 5. 2013 (Uradni list RS, št. 47/13, in OdlUS XX, 15).
- ¹¹ Glej 7. točko obrazložitve v odločbah Ustavnega sodišča št. Up-578/16 in št. Up-854/14.
- ¹² Glej zlasti 16. in 17. točko obrazložitve tega sklepa.